

RAZNO⁰ROD⁰NOST

U KULTURI I AKTIVIZMU

TREĆI CIKLUS

Pozorišna istraživačka produkcija
Centra za kulturnu dekontaminaciju

“Pojam odgovornosti je centralni problem, i ovde i šire. Hamlet kaže ovako: Ko ne zna šta ostavlja, svejedno je šta ostavlja.”

Borka Pavićević

Produkcija post-dokumentarne predstave „Autentična tumačenja“: devedesete zasnovane na umetničkom istraživanju i arhiviranju iskustava kulture i umetnosti otpora devedesetih čini okosnicu pozorišnog programa CZKD. U toku trećeg ciklusa rada na projektu, prema inicijativi Borke Pavićević iz 2019. godine, saradnja sa grupom umetnika i metodologija građenja predstave „Autentična tumačenja“: ‘68 je prevedena i proširena putem umetničke prakse dokumentarnog teatra i svedočenja, eksperimenta, škole i istraživanja započetih u prethodnom projektu na materijale o odnos umetničkih formi i studentskog i omladinskog protesta i aktivizma (ili kulturu otpora) devedesetih u Srbiji. Predstava misli uloge (sa različitim pozicija i generacijskih pristupa) i društveno razumevanje pozicije umetnika i aktivista u ovim istorijskim procesima. Proces rada na predstavi (koja se, kao i prethodna produkcija, igra u tematiziranim varijantama) obuhvatao je i proizvodnju “arhiva” ili video i tekstualnih materijala predstave nastalih tokom serije nastupa, razgovora – sećanja, učesnika umetničke, kulturne i političke scene devedesetih (održano je preko trideset ovakvih događaja u okviru rada na predstavi do sada). Proces je osmišljen da predstavi glumačkoj ekipi i učesnicima projekta lične istorije devedesetih – sećanja na umetničke forme i (antiratni) aktivizam devedesetih, usmena kazivanja pozorišnih (i drugih) umetnika kao i aktera događaja, doprinoseći razumevanju odnosa između plana umetničke produkcije i aktivizma, aktivnim učešćem u intervjuima uživo ili interaktivnim prezentacijama pozvanih pojedinaca (onda) mladih kulturnih praktičara i organizatora, umetnika i aktivista. kao „običnih” učesnika protesta (uključujući pisce, reditelje, studentske vođe, pozorišne i umetnike iz oblasti savremene umetnosti, muzičare, kao i one koji proučavaju te fenomene i istoriju 1990-ih). Ove usmene istorije i pojedinačni zapisi svedočenja o životu i radu u toj dekadi, zajedno sa drugim materijalima iz arhiva CZKD čine materijale koji se oblikuju metodom prepričavanja u scene predstave. Dalji razvoj našeg dokumentarnog pozorišne produkciju

koja takođe deluje kao sveobuhvatna platforma za prepričavanje (mišljenje) istorije kulture i umetnosti otpora, međugeneracijske razmene i stvaranje nove (snimljene) arhive svedočenja aktivista, kulturnih radnika i umetnika koji su počeli da rade 1990-tih u Srbiji i regionu.

Grupa saradnika okupljena oko „Autentičnih interpretacija“: devedesetih podržava i razvoj novih pozorišnih produkcija i scenskih čitanja, kao i naših vizuelnih i drugih javnih programa. U toku trećeg (dvomesječnog) ciklusa pozorišnih istraživanja obnovljena je predstava „Autentična tumačenja“: ‘68 (4. i 5. juna 2021. godine) uz učešće novih članova „trupe” i producirano je scensko izvođenje scena iz procesa, ali i novih kolektivnih čitanja nasleđa devedesetih kroz, a kako drugačije u pozorištu, i strukture Šekspirovog „Hamleta” (sa akcentom na tekstove i razgovore sa Borkom Pavićević o čitanja komada i komentare pozorišnih izvođenja).

„Autentična tumačenja“: '68

**Petak, 4. jun u 20 časova i subota,
5. jun u 12 časova**

„Autentična tumačenja“: '68, nastala su, u prvoj, radnoj verziji, još u julu 2018. godine, razvijajući se do dan danas, prolazeći kroz, kako je to opisao glumac Milutin Milošević, „nove rukavce“, u procesu prepričavanja, upoznavanja sa intimnim narativima učesnika studentskih protesta 1968. u Jugoslaviji, te dokumentarnim materijalom. Osnova predstave su upravo uspomene i tekstovi vezani za jun '68 Borke Pavićević. Ivan Medenica je napisao da „cela predstava može da se doživi i kao pametan, nežan, sofisticiran i nimalo nametljiv omaž samoj Borki Pavićević“. Ivan Jovanović (Novi Magazin) i Tanja Šljivar (Lice ulice) proglasili su predstavu „Autentična tumačenja“: '68 jednom od najboljih predstava pozorišne sezone 2019-2020. Predstava je odigrana preko dvadeset puta, u različitim varijantama i izboru scena. Tačno u podne je bilo Borkino vreme. Borka Pavićević je o predstavi pisala: „Sada kada je čitava ekipa završila prvi deo radnog procesa, kada su glumci, likovi koje su prizvali, tumači i prepričavaoci Lipanjskih gibanja otišli i nema ih ni u dvorištu u kome su se deca igrala, ni u Paviljonu, kao što su i „Rani radovi“ Želimir Žilnika završeni i ne mogu se ponoviti, već od njih poći, iz rezimiranja jednog poraza, i očaja, i onoga što se gradi na njihovom temelju, takođe neponovljivo, jer nema drugog puta istog, i kada je radost nade da se o svemu tome može nešto reći, na autentičan način u suštinskom, sadržajnom, formalnom i moralnom, neka je tuga, neka neprisutna dragost koja je imanentna „radnom procesu“, ovladala, i nada da će posle 1968. doći 1969, i 1918. i 2028, i da će uvek i iznova sve biti iz početka. Na svoj način i neponovljivo“.

Koncept i režija: Ana Miljanić
Vizuelni identitet: Branko Pavić
Asistent reditelja: Nina Šerbedžija
Dramaturg: Adam Ranđelović
Koordinator: Ana Isaković
Muzika: Anja Đorđević, kompozicija „Radost ponovnog susreta“ (porudžbina Beogradske filharmonije), 2016 i kompozicija „Radost ponovnog susreta, prepričavanja“, 2019. Ana Ćurčin, muzička obrada studentske himne „Leva! Leva! Leva!“ (tekst: Miroljub Todorović, muzika: Vuk Stambolović, 1968), 2018.

Igraju: Pavle Čemerkić, Milutin Dapčević, Vladislava Đorđević, Aleksandar Kecman, Nikola Malbaša, Nataša Marković, Sanja Marković, Milutin Milošević, Marija Opsenica, Miloš Timotijević, Đorđe Živadinović Grgur i Rade Šerbedžija (video dopisnica), kao i Hana Beštić, Ema Muratović, Nedim Nezirović, Bojana Stojković (na izvođenju 5. juna).

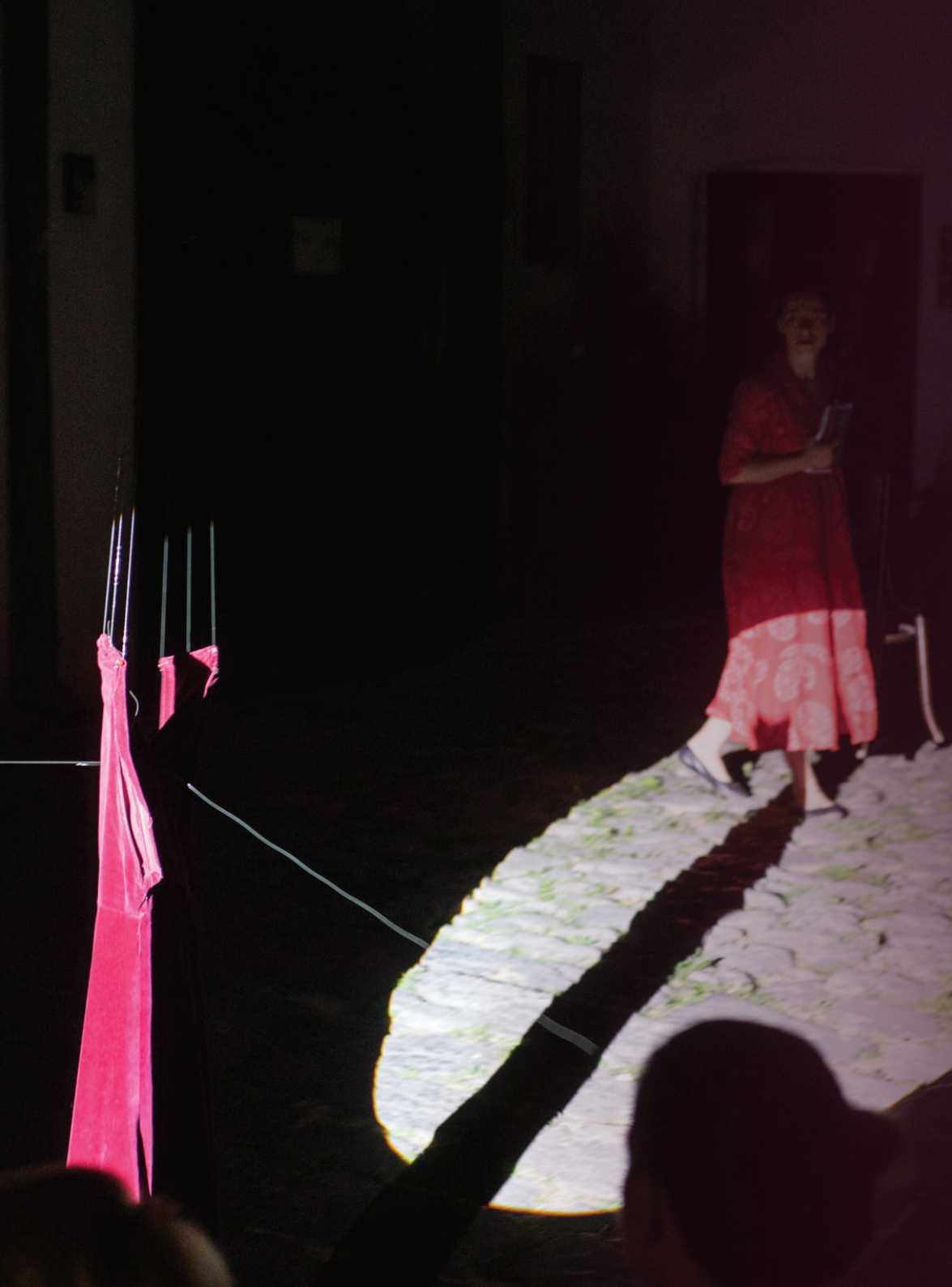
Predstava traje gotovo tri sata i nema pauzu.

AT90 – Hamlet u dvorištu

**Ponedjeljak, utorak i sreda, 28, 29. i 30. jun
2021. godine u 21h**

Tim pozorišnog programa CZKD-a uz podršku penjača iz Gorske službe spasavanja.

U scenama su korišćeni tekstovi Šekspira, Benjamina, materijali nastali u procesu istraživanja i prepričavanja ličnih sećanja na devedesete, arhive Centra za kulturnu dekontaminaciju (uključujući i transkripcije događaja održanih u Centru), javnih arhiva devedesetih i kolumni Borke Pavićević.

HANA BEŠTIĆ rođena je u Beogradu. 2015. godine upisala je glumu na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, u klasi profesora Dragana Petrovića. Pohađala je internacionalni kurs za glumce i reditelje La Mama Umbria, Italija (2017). Izbor predstava: "Plastelin" (Atelje 212, 2007.), "Šta je ona kriva, nije ništa ona kriva" (Bitef teatar, 2015.), "Kad su cvetale tikve" (BDP, 2020.), "Romeo i Julija" (Pozorište Duško Radović, 2022.). Film: "The Barking Dog" (2016), Dimitri Udovički, "Realna priča" (2019), Gordan Kičić, "Here Be Dragons" (2020) Alistair Newton Brown. Serije: "Jutro će promeniti sve" (2018), "Mama i tata se igraju rata" (2019), "Klan" (2019), "The Outpost" (2020), "Slučaj porodice Bošković" (2020), "Azbuca našeg života" (2020), "Deca zla" (2021).

PAVLE ČEMERIKIĆ je počeo da glumi sa 10 godina. Sa 15 godina debituje na filmu, glumeći u filmu Vuka Ršumovića, "Ničije dete" (2014), premijerno prikazanom na 70. izdanju Filmskog festivala u Veneciji. Takođe je poznat po ulogama u filmovima „Agape“ (2017) Branka Šmita i „Teret“ (2018) Ognjena Glavonića. Osim brojnih kratkometražnih filmova, glumi i u „Šavovima“ Miroslava Terzića koji će imati premijeru ove godine, kao i „The White Crow“ Refja Fajnsa. Na amaterskom nivou je igrao hokej sve do povrede kolena.

MILUTIN DAPČEVIĆ je glumac koji trenutno živi između Rima i Los Anđelesa. Diplomirao je u Jugoslaviji kao najmlađi student Akademije Dramskih Umetnosti u Beogradu, i to sa predstavom „Perfektan dan za banana ribe“ po Dž. D. Selindžeru u glavnoj ulozi i u režiji Ane Miljanić. Ostaje danas i dalje kultni film „Tito i ja“ Gorana Markovića u kojem igra ulogu Kengura. Isto tako radi u pozorištu sa mnogim drugim rediteljima poput Radmile Vojodić, Mucija Draškića, Vide Ognjenovića, Kokana Mladenovića, Vlade Andrića, Gorana Golovka, kao i na televiziji sa Milošem Radovićem, Draganom Veselinovićem, Gagom Antonijevićem i drugima. Na početku ratnih zbivanja 1992. odlazi u Italiju gde nastavlja studije u školi poznatog Pikolo Teatra „Paolo Grassi“ u Milanu i nakon završenih studija počinje duge saradnje sa italijanskim državnim pozorištima. Saraduje sa rediteljima kao što su Masimo Kastr i Luka Ronkoni radeći na klasicima od Galdonija do Pirandela, te od Euripida do Seneke, od Šekspira do Čehova i Pazolinija, kao kasnije i kroz modernu dramaturgiju od Sare Kejn na Venecijanskom Bijenalu, pa do savremenih italijanskih pisaca. Predstava „Kraj partije“ Semjuela Beketa, u kojoj je igrao glavnu ulogu Klova proglašena je za predstavu decenije. Član je Actor Studija Margie Haber u Los Anđelesu i saraduje sa Univerzitetom Južne Kalifornije kao i sa CaLArts-om i ove godine predstavlja Srbiju na Praškom Kvadrinjalu 2019. Sa ulogom u predstavi „Autentična tumačenja“: '68,

pojavljuje se na beogradskoj sceni po prvi put nakon dvadeset i pet godina.

ANJA ĐORĐEVIĆ, kompozitor. Magistrirala je na Fakultetu muzičke umetnosti u klasama prof. Vlastimira Trajkovića i Zorana Erića. Opus Anje Đorđević sadrži žanrovski i formalno veoma različita dela, od male pesme do opere, od simfonije do muzike za decu, od world music do elektronskog eksperimenta. Kao autor i izvođač učestvovala je u više od četrdeset produkcija različitog teatarskog izraza u Srbiji i inostranstvu. Muzičko scenska dela (izbor): Opera „Narcis i Eho“, Scenska kantata „Atlas“, muzičko-scensko delo „Tesla-totalna refleksija“, mjuzikl za decu „Čudne ljubavi“, mjuzikl „Bolivud“, multimedijalna predstava „Classifieds/ Operra je ženskog roda“, eksperimentalno delo „Canzone distorte“. Orkestarska i kamerna dela (izbor): „Otmica Evrope“, „Radost ponovnog susreta“, „Ajkula“, „Evian u spreju“, „Prego per vedere“, „Nightscapes of Babylon“. Predstave savremenog plesnog izraza (izbor): „Lift“, „Selferase“, „Paranoia chic“, „Sensescapes“, „Myriads of Worlds“.

BOJAN ĐORĐEV (Beograd, 1977.) je pozorišni reditelj iz Beograda, obrazovan u polju pozorišta i teorije umetnosti u Beogradu na Fakultetu dramskih umetnosti i Univerzitetu Umetnosti i u Amsterdamu na DasArts. Pored Beograda, njegovi radovi su prikazivani u Berlinu, Briselu, Amsterdamu, Njujorku, Šangaju, Beču, Gracu, Cirihu, Zagrebu, Rijeci, Ljubljani... Inscenirao tekstove V. Vulf, E. Gibera, E. Jelinek, Dž. Džojasa, G. Ferčeca, I. Sajko ali i četiri opera, uključujući i Les enfants terribles Žana Koktoa i Filipa Glasa. Jedan od su-osnivača platforme i časopisa Teorija koja Hoda. Među osnivačima je TkH-Teorija koja hoda (2001-2017), umetničko teorijske platforme iz Beograda. Pored rada u institucionalnim pozorištima, njegova recentna umetnička praksa istražuje potencijalne javne, performativne formate Marksističke misli i nasleđa levice. U proleće 2016. putovao do Buenos Airesa teretnim brodom da bi proučavao zapetljanu koreografiju svetske trgovine. Saraduje sa Centrom za kulturnu dekontaminaciju od režije diplomatske predstave „Zmijin svlak“ Slobodana Šnajdera (2001).

VLADISLAVA ĐORĐEVIĆ rođena je u Beogradu 1974 godine. Diplomirala na Akademiji Umetnosti u klasi prof. Predraga Ejdusa. Pevala je u grupi Vroom i sa njima izdala dva CD-a, a sa trupom Torpedo nastupala u zemlji i u inostranstvu. Radila na radiju B92 snimajući razne emisije dramskog karaktera: „Srbokap“ i „Jakovljević“, džinglove i reklame. Od 2003. na TVB92 (sadašnja TV O2) sinhronizuje crtane filmove: „Sunder

Bob Kockalone“, „Ren i Stimpi“, „Trnavčevići“. Igrala u većini beogradskih pozorišta. Više puta učestvovala na BITEF festivalu. Sa Centrom za kulturnu Dekontaminaciju aktivno saraduje od 1996. godine. Posebno ističe rad sa rediteljom Anom Miljanić sa kojom saraduje na predstavama „O Nemačkoj“, „Bordel ratnika“ i „Pornografija 1, 2...4“. Stalni član u malom pozorištu Duško Radović. Izbor predstava: „Zatvor podunavske regije“ (CZKD), Gospođica Olga“ (CZKD), „Ibzenov Neprijatelj Naroda kao Brehtov poučni komad“ (CZKD), „Kantri“ (Narodno pozorište), „Crvena“ (Bitef Teatar), „Kiki i Bozo“ (Duško Radović), „Plastelin“ (Atelje 212), „Tesla-totalna refleksija“ (JDP), „Pista za Šeherezadu“ (JDP). TV serije: „Šešir bez dna“ (RTS), i „Mile protiv tranzicije“ (TVB92). Dobitnica nagrade Mali Marulić Split 2010, za najbolju žensku ulogu „Lažeš Melita“, Duško Radović.

GORAN FERČEC je pisac, dramaturg i saradnik na izvođačkim i pozorišnim projektima. Diplomirao je dramaturgiju na Akademiji dramske umetnosti u Zagrebu. Autor je romana Ovdje neće biti čuda (2011) i O životu radnice sa kraja dvadesetog stoljeća (2021). Prvi roman je preveden na makedonski (Ikona) i nemački jezik (Residenz Verlag). Godine 2015. objavio je knjigu eseja Priručnik za jučer. Knjigu izvedbenih tekstova pod naslovom Prekovremeni rad objavio je 2018. Sva četiri naslova objavljena su kod izdavačke kuće Fraktura. Izvođački tekst Rad panike (crteži Siniša Ilić) objavljen je u 2020. godine u izdanju Multimedijalnog instituta i BOOKse. U Zagrebačkom kazalištu mladih 2011. premijerno je izveden njegov tekst Pismo Hajneru M. u režiji Bojana Đorđeva. Izvedbeni tekst Radnice u gladovanju izvedene su 2014. u sklopu projekta Vor den Hunden u koprodukciji fringe ensemblea iz Bona i Schaubühne Lindenfels iz Lajpciga. U Zagrebačkom kazalištu mladih 2017. godine Radnice u gladovanju premijerno su postavljene u režiji Olje Lozice. Tekst Mjesto koje će posljednje propasti, ali koje će jednom ipak neizbežno propasti, izveden je na festivalu Štajerska jesen 2019. godine, u režiji Bojana Đorđeva. Kao pisac i dramaturg saradivao je s izvedbenom skupinom BADco. na projektima Stranac (2015), Ispravi ritma (2017) i Rad Panike (2020) i sa Matijom Ferlinom na projektu Sad sam Matthäus – po Bahovoj Muci po Mateju za Wiener Festwochen 2021.

SINIŠA ILIĆ (Beograd, 1977.) je likovni umetnik koji se kroz različite medije bavi društvenim fenomenima i mehanizmima istražujući forme rada, tenzija u društvu, nasilja i nestabilnih situacija. Među osnivačima je TkH-Teorija koja hoda (2001-2017),

umetničko teorijske platforme iz Beograda. Izlagao je u Muzeju savremene umetnosti, Muzeju Afričke umetnosti, Kulturnom centru i na Oktobarskom salonu u Beogradu; galeriji Nova u Zagrebu; Žorž Pompidu centru, Kadist Fondaciji u Parizu; galerijama Tejt Modern i Kalvert 22 u Londonu; Uralskom bijenalu u Jekaterinburgu, WUK i Open space galerijama u Beču. Istražuje forme kolektivnog rada i bavi se scenografijom i dizajnom scenskog i izvedbenog prostora. Diplomirao je i magistrirao na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu. Ko-kustos (sa B. Đorđev i M. Mikrović) srpske izložbe na Praškom Kvadrinjalu dizjana scenskog prostora 2019. Više i radovima na: sinisailic.blogspot.com

ALEKSANDAR KECMAN diplomirao je glumu na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, u klasi profesorke Gordane Marić. Predstave: „Ukalupljivanje“ (UK Vuk), „Skoro pa drama“ (UK Vuk), „Uspavana lepota“ (UK Vuk), „Škola rokenrola“ (pozorište Boško Buha), „Piknik“ (UK Vuk), „Ljubav, krofne i još po nešto“ (pozorište Dadov), „Oliver Twist“ (pozorište Boško Buha). Filmovi: „Questi giorni“ (Official selection of the Venice film festival), „Santa Maria della salute“. Serije: „Nebojša Čelik šou“, „Hostel Evropa“, „Žigosani u reketu“. Voli da igra košarku. Omiljeni pisac – Branko Ćopić.

ŽELJKO MAKSIMOVIĆ (1985) je glumac, prevodilac i voditelj. Član je organizacije Eho animato od njenog osnivanja 2011. Radio je kao koordinator Svetskog kongresa Međunarodne federacije za pozorišna istraživanja u Beogradu 2018. Pored nastupa u beogradskim pozorištima (Atelje 212, JDP, BDP, Teatar Vuk, Dadov), aktivan je na nezavisnoj sceni, gde je ostvario uloge u predstavama poput "Neograničene linije" za koju je nagrađen za najboljeg glumca na Festivalu internacionalnog studentskog teatra, "Fragmenti nespokoja", "Granična lepota" koja se izvodila u tehno klubu Dragstor, "Najbolje namere" i "Staklena menažerija". Od 2014. povremeno radi i u Pragu sa nagrađivanim rediteljskim dvojcem SKUTR, sa kojima je saradivao na predstavama "Bura" (nominovana za Divadelni noviny nagradu za najbolju alternativnu predstavu), "Walls and Handbags" (Divadelni noviny nagrada za najbolju plesnu predstavu), "San letnje noći" na Letnjem Šekspirovom festivalu, kao i sa koreografkinjom Adelom Stodolovom na performansu "Opis slike" po Hajneru Mileru. Od 2019. saraduje sa umetnicom Ivanom Išković, u čijim performansima ("Ne)zaštićeni svdok" i "In Him We Trust" je učestvovao. Željko je igrao u nekoliko televizijskih serija i voditelj je emisije Kulturni centar na Radio televiziji Srbije. Takođe je preveo

nekoliko eseja iz oblasti pozorišne teorije, kao i drame Filipa Grujića, Dina Pešuta. Dela Tanje Šljivar je prevodio u saradnji sa njujorškom umetnicom Kori Tamler, a prevodi su u Americi objavljeni u magazinima *Asymptote Journal*, *The Mercurian* i *The Offing*.

NIKOLA MALBAŠA završio je Fakultet dramskih umetnosti u Beogradu u klasi Gordane Marić (2012–2016). Nastupao na festivalu u Avinjonu u Théâtre Gilgamesh, 2017. godine. Izbor iz projekata: „Grobnica za Borisa Davidovića“ (Bitef Teatar), „Bura“ (pozorište Duško Radović), „Petar Pan“ (pozorište Boško Buha), „Klošmerl“ (Beogradsko dramsko pozorište), „Moja generacija“ (RTS). Već je saradivao sa Centrom za kulturnu dekontaminaciju u ciklusu „Rizik“ na scenskom čitanju i prostornoj instalaciji „Predator“ autora Bojana Đorđeva i Siniše Ilića po dramskom tekstu Srđa Anđelića i Vladimira Arsenijevića (2017). Govori francuski, vozi snoubord i igra košarku. Upravlja dronom. Voli i piše poeziju.

NATAŠA MARKOVIĆ je završila Fakultet dramskih umetnosti u Beogradu u klasi profesora Žage Mićunovića. Bila je slobodni umetnik od 2008. Bila je član pozorišne trupe Torpedo. Od 2008 je zaposlena u Beogradskom dramskom pozorištu. Trenutno igra u predstavama: „Crna kutija“ (Beogradsko dramsko pozorište), „Trpele“ (Beogradsko dramsko pozorište), „Ekvus“ (Beogradsko dramsko pozorište), „Kad su cvetale tikve“ (Beogradsko dramsko pozorište) i „Jadnici“ (Madlenianum). Saradjuje sa Anom Miljanić na predstavama „Bordel ratnika“ (2001) i „Pornografija 1, 2...4“ (2005). Filmografija (izbor): „Nebeska udica“ (2000), „Ringe raja“ (2002), „Lisice“ (2002–2003), „Lift“ (2004), „Sedam i po“ (2006), „Maska“ (2007), „Bela lađa“ (2006), „Sunset From a Rooftop“ (2009), „Ono kao ljubav“ (2009–2010), „Parada“ (2011), „Cvat lipe na Balkanu“ (2011–2012), „Najlepša je zemlja moja“ (2012), „Falsifikator“ (2013), „S/kidanje“ (2013), „Folk“ (2013–2014), „Otvorena vrata“ (2014), „Čizmaši“ (2015), „Andrija i Anđelka“ (2016), „Dnevnik mašinovođe“ (2016), „Sumnjiva lica“ (2016), „Kozje uši“ (2017), „Komšije“ (2015–2018), „Urgentni centar“ (2018), „Mamonga“ (2019)

SANJA MARKOVIĆ, apsolvant je na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, a studirala je na klasi profesora Srđana J. Karanovića. Predstave (izbor): „Hotel Slobodan promet“ (JDP), „Uspavana lepota“ (pozorište Boško Buha), „Viktor ili deca na vlasti“ (Narodno pozorište „Sterija“, Vršac), „Lude noći nad Sovjetskim savezom“ (Dorčolsko narodno pozorište, Kosmodrom) i „Gospođa ministarka“ (Narodno pozorište u Beogradu). Za

uloge u predstavama „Moj muž“ i „Čudu u Šarganu“ Jugoslovenskog dramskog pozorišta čija je članica, višestruko je nagrađivana.

MILUTIN MILOŠEVIĆ rođen je 28. decembra 1981. u Čačku. Glumu je diplomirao na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, u klasi Gordane Marić. Postao je regionalna zvezda nakon filma „Sveti Georgije ubiva aždahu“, a posebnu slavu je stekao nakon filma „Beogradski fantom“. Poznat je i po svome radu u pozorištu, gde je glumio u brojnim klasičnim, savremenim i eksperimentalnim komadima, radeći sa eminentnim rediteljima iz Srbije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Slovenije. Predstave (izbor): „Zli dusi“ (Narodno pozorište, Beograd), „Velika bela zavera“ (Atelje 212), „Seks za početnike“ (pozorište „Duško Radović“), „Plastelin“ (Atelje 212), „Patriotic Hypermarket“ (Bitef Teatar), „Balkanski špijun“ (Narodno pozorište, Beograd). Saradnju sa Centrom za kulturnu dekontaminaciju započinje ulogom u predstavi „Izlet u Rusiju“ prema tekstu Miroslava Krležu, u režiji Jovana Čilirova (2013). U pozorištu je nastupao i kao pisac i producent. Napisao je i objavio knjigu „Ja sam glumac imam 29 godina“, zbirku kratkih fiktivnih priča u obliku dnevničkih zabeleški.

ANA MILJANIĆ, reditelj i antropolog. Diplomirala je u klasi Miroslava Belovića sa Maramboovim „Našim očevima“ sa prizvodbom u Beogradskom dramskom pozorištu. Predstava je odmah pozvana na Sterijino pozorje u Novom Sadu. Suosnivač je Centra za kulturnu dekontaminaciju, koji se otvara kao pozorište sa njenom predstavom „Zli dusi“ Dostojevskog, u adaptaciji Albera Kamija, 1995. godine. „Skladište Danila Kiša“, njena druga predstava u CZKD, igrala se u čitavom prostoru paviljona, dvorišta i krovova, ali i u Crnoj Gori i Hrvatskoj (Pula, 1998). Godine 1997. radi predstavu po Vilhelmu Rajhu, „Slušaj mali čoveče“, u okviru festivala „Žudnja za životom“ (Beograd) i, u nastavku, u okviru projekta „Re-mapping“ (Stokholm, 1998). Između mnogih drugih predstava, javnih gestova, igranih predavanja i drugih programa koje uređuje, koncipira i režira u Centru za kulturnu dekontaminaciju i u drugim označenim prostorima, izdvajaju se tri kulturne predstave. „O Nemačkoj“ (1999) prema prepisci Hermana Broha, poučnim komadima Bertolda Brehta i esejima Hane Arent. Predstava „Bordel ratnika“ po tekstovima Ivana Čolovića i druge sakupljene građe, igrana u Muzeju 25. maj, današnjem Muzeju istorije Jugoslavije (i na BITEF Festivalu, 2001.). „Pornografija 1, 2...4“ šestosatna predstava izvedena u bioskopu Partizan u Beogradu (BELEF Festival, 2005.). Master diplomu u sferi međunarodnih odnosa stiče

2003. godine na Univerzitetu Kolumbija (School of International and Public Affairs). Dobitnica je više internacionalnih stipendija i nagrada. Magistrirala je i doktorirala na Odeljenju za antropologiju i na Institutu za komparativnu književnost i teoriju Kolumbijskog Univerziteta.

MAJA MIRKOVIĆ (1977) diplomirala je i magistrirala pozorišnu kostimografiju na Univerzitetu primenjenih umetnosti i dizajna u Beogradu. Takođe je magistrirala na Interdisciplinarnim studijama Univerziteta umetnosti u Beogradu, Scenski dizajn, sa istraživačkim projektom „Kulturna konstrukcija roda kroz odevanje – fenomen Beograd“. Mirković je dugogodišnji saradnik TKH – Teorija hodanja, časopisa za scenske umetnosti. Njena profesionalna pripadnost je članstvo u Udruženju umetnika primenjenih umetnosti i dizajna Srbije. Mirković je imalo dve samostalne izložbe dizajnerskih radova i učestvovala na dvadeset i tri kolektivne izložbe u zemlji i inostranstvu. Njeni tekstovi objavljeni su u časopisima i katalozima izložbi. Njene pesme su objavljene u Antologiji moderne poezije „Tragom pola, svrha veridbe“ i „24/7 ljubavi“, u izdanju DEVE. Kao jedan od autora učestvovala je u realizaciji Multimedijalnog umetničkog projekta „SD-02 Place Krstac“, predstavnika Srbije i Crne Gore (Montenegrin Eco-Lab) na Bijenalu arhitekture u Veneciji 2004. godine. Od diplomiranja Mirković je dizajnirala kostime za brojne pozorišne predstave i filmove u profesionalnim pozorištima u zemlji i inostranstvu. Njen rad je dobio najveće nacionalno priznanje za pozorišnu kostimografiju (Sterijina nagrada 2011), kao i mnoge nagrade za najbolju kostimografiju na različitim festivalima.

EMA MURATOVIĆ je rođena u Novom Pazaru. Bila je deo dramske trupe „Joj, evo ih ovi“ i igrala je u predstavi „Beton mahala“. Završila osnovne i master studije glume na Akademiji umetnosti u Novom Sadu u klasi profesora Borisa Isakovića i pohađala master radionice Leona Lučeva, Ermina Brava i Deneša Dobreia. Igra u Pozorištu Promena u Novom Sadu i Narodnom pozorištu Sombor.

NEDIM NEZIROVIĆ rođen je u Novom Pazaru, gde završava osnovnu i srednju školu. 2015. godine upisuje Fakultet dramskih umetnosti u Beogradu u klasi profesora Dragana Petrovića Peleta. Svoje prve uloge ostvario je u Narodnom pozorištu „Sterija“ u Vršcu, Dorčolskom narodnom pozorištu i Malom pozorištu „Duško Radović“ u Beogradu. Za ulogu u predstavi „Nije lako biti dete“ (Regionalno pozorište Novi Pazar) dobio je nagradu za glumačko ostvarenje na festivalu „Mali Joakim“. Za ulogu

u seriji „Klan“ (RTS) dobija nagradu za glumačko otkrovenje godine na festivalu Fedis (2021). U filmu „Nečista krv“ (2021) tumači ulogu Jovče. Trenutno igra u Narodnom pozorištu u Beogradu, Beogradskom dramskom pozorištu i Malom pozorištu „Duško Radović“.

MARIJA OPSENICA od oktobra 1981. do 1985. studira glumu na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Za vreme studija igrala je u akademskom pozorištu PROMENA. Od 1985. do 1993. radi u KPGTu u Subotici, gde je igrala u 16 predstava. Od 1992. godine živi i radi u Beogradu i igra u CZKD, KPGT, Beogradskom dramskom pozorištu, Jugoslovenskom dramskom pozorištu, Ustanovi kulture Vuk, Beton hali. Sa Centrom za kulturnu dekontaminaciju saraduje od osnivanja 1995. mnogobrojnim ulogama u predstavama, programima i akcijama u paviljonu i mnogim drugim prostorima i prilikama. Režirala amaterima, držala časove glume i igrala u desetak filmova i serija.

BRANKO PAVIĆ, redovni profesor, grafičar. Bavi se različitim vidovima vizuelnih umetnosti. Pored rada iz oblasti grafike (višebojnoj drvoreza), bavi se i dizajnom (scenski, grafički i izložbeni). Eksperimentiše sa novim formama i metodama nastave iz oblasti umetnosti (Radionica 301, Arhitektonski fakultet, od 1993; Narratives of the Unseen, British Council, Beograd-Glazgov, 2003; Hybrid City, British Council, Beograd-Atina-Istanbul-Glazgov, 2006.). Ko-osnivač Radionice 301, Arhitektonski fakultet, Beograd. Koautor monografije „Audio-vizuelna istraživanja 1994–2004“, Arhitektonski fakultet, Beograd, 1994. Predavao kao gostujući profesor na Fakultetu primenjenih umetnosti u Beogradu od 1995. do 2001. i Univerzitetu umetnosti u Beogradu od 2004. do 2006. Kao grafičar samostalno izlaže od 1983. (Beograd, Sarajevo, Ljubljana, Hag, Prag, Seul). Umetnički radovi mu se nalaze u muzejskim, galerijskim i privatnim kolekcijama u Srbiji, Nemačkoj, Španiji i Japanu. Dobitnik više nacionalnih i internacionalnih nagrada. Izlagač-predstavnik Srbije na Jedanaestom kvadrjentalu scenskog dizajna i pozorišne arhitekture u Pragu 2008. Saradivao na pozorišnim predstavama Centra za kulturnu dekontaminaciju, Beograd: „O Nemačkoj“ (1999), „Bordel ratnika“ (2001), „Pornografija 1, 2...4“ (2005) i „Autentična tumačenja“: 68 (2018-).

VLADIMIR PEJKOVIĆ (1976, Srbija) – u njegovom radu, pored pisanja kamerne muzike, značajno mesto zauzima muzika za pozorište i film. Komponovao je muziku za više od sto pozorišnih predstava različitih žanrova i nekoliko igranih

filmova. Napisao je muziku za oficijelno izvođenje restauriranog prvog srpskog igranog filma iz 1910, hiphoperu Zemlja sreće, a bio je koautor na muzičko-scenskom projektu Tesla – Totalna refleksija. Pored toga, radi u teatru i kao muzički supervizor, dizajner zvuka i izvođač (klavir, gitara, bas-gitara, živa elektronika), saraduje sa bendovima. Učestvovao je u institucionalnim i nezavisnim produkcijama širom Srbije, nekoliko puta u Italiji i Sloveniji. Za autorske radove je više puta nagrađivan. Saraduje sa Centrom za kulturnu dekontaminaciju od predstave „O Nemačkoj“ (1999).

ADAM RANĐELOVIĆ rođen je 21.01.1994. u Moskvi. Od 2011. živi u Beogradu. Diplomirao je dramaturgiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Objavio brojne kratke priče i drameleto u časopisima iz Rusije („Опустошитель“, „ЛИКБЕЗ“, „КОЛКО“, etc), zbirku kratke proze u bilingva izdanju „Lühimärkmeid laostumises“ i „Эксперименты по разложению“ (paranoia, Talin, 2017). Tekstovi su mu izlazili na srpskom, ruskom, estonskom, nemačkom i engleskom. Priredio i preveo „Антологию югославского авангарда“ („Опустошитель“, Moskva, 2019).

BOJANA STOJKOVIĆ rođena je u Gnjilanu. Upisala je glumu na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu 2016. Diplomirala je sa predstavom „Kavkaski krug kredom“. Upisala je master studije glume 2021. Izbor iz predstava: „Cement Beograd“ (Beogradsko dramsko pozorište), „Plastelin“ (Beogradsko dramsko pozorište), „Nemušti jezik“ (Pozorište Boško Buha), „Petar Pan“ (Pozorište Boško Buha), „Besna glista“ (Pozorište Puž). Performans „Ples do zore“ (Centar za kulturnu dekontaminaciju) u režiji Bojana Đorđeva. Film i TV: „Jutro će promeniti sve“, „Preživeti Beograd“, „Drim tim“, „Kalkanski krugovi“.

NINA ŠERBEDŽIJA rođena je u Beogradu na Senjaku. Diplomirala je Film i Medije na Swarthmore College u Filadelfiji. Radila je kao asistent talent agenta u Innovative Artists. Bila je lični asistent Rejfa Fajnsa na filmu „White Crow“, i asistent za komunikaciju sa medijama Marku Đorđeviću za film „Moj Jutarnji Smeh“. Njena prva saradnja sa Anom Miljanić je bila u predstavi „Devojčica sa šibicama“ u CZKD 1997. „Autentična tumačenja“: ‘68 (2018-) je njena prva asistentura režije u pozorištu.

MILOŠ TIMOTIJEVIĆ tokom osnovne i srednje škole bio je član Dramskog studija RTB, kod Mike Aleksića. Po završetku gimnazije upisuje FDU, na klasi prof. Milenka Maričića, gde je diplomirao 1999. Svoju profesionalnu karijeru započinje već

na studijama, i od tada igra u preko 60 naslova na filmu i televiziji. Neki od njih su: „Ničije dete“ (2014), „Vlažnost“ (2016), „Senke nad Balkanom“ (TV serija 2017) i „Južni vetar“ (2018). U pozorištu je odigrao više od pedeset uloga u skoro svim beogradskim pozorištima, između ostalog, i u Centru za kulturnu dekontaminaciju gde učestvuje na mnogobrojnim projektima od „Bordela ratnika“ (2001). Dobitnik nagrade za najbolju mušku ulogu u filmu „Vlažnost“ na 44.FESTu 2016. godine.

MILOŠ VLALUKIN je rođen u Beogradu 1980. godine. Ako se ne računaju odlasci u pozorište sa obdaništem i školom, prvi susret sa pozorišnom umetnošću se desio 1992, kada ga je majka odvela u Atelje 212, tada sveže obnovljen, da gleda predstavu „Svečar“. Tada taj svet počinje da ga fascinira spolja. Iznutra ga upozna je igrom slučaja, pošto su u prizemlju njegove zgrade živeli Nataša Marković i Ivan Tomić, koji su ga pozvali da vidi kako pozorište izgleda sa one druge strane. To je bila 1998. godina. Mnogo mu se to sviđalo. Glumu je diplomirao na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, u klasi profesora Predraga Bajčetića. Svoju prvu predstavu profesionalnu predstavu sa trupom Torpedo igrao sam ilegalno, jer tokom prve dve godine faksa nije dozvoljeno raditi. Igrao je u brojnim predstavama u Jugoslovenskom dramskom pozorištu i Ateljeu 212. Član je pozorišta Boško Buha. Zapažene uloge je ostvario u filmovima Sutra ujutru iz 2006. i Čarlston za Ognjenku iz 2008. godine. Prva saradnja sa Centrom za kulturnu dekontaminaciju je bila predstava „Pornografija 1, 2...4“ (2005).

ĐORĐE ŽIVADINOVIĆ GRGUR studirao je na Fakultetu političkih nauka u Beogradu, na smeru međunarodni odnosi. Diplomirao na Novoj akademiji umetnosti, u klasi profesora Svetozara Cvetkovića i asistentkinje Ljiljane Todorović. Trenutno zaposlen kao saradnik na predmetu Scenski pokret na Novoj akademiji umetnosti. Pozorište (izbor): „Muškarčine“ (Reflektor teatar), „Buđenje proleća“ (Akademsko pozorište), „Crvena: samoubistvo nacije“ (Reflektor teatar i Bitef Teatar), „Gamma CAS“ (Bitef Teatar), „Žudnja“ (KPGT i KC Grad), „Sumnjivo lice“ (Reflektor teatar i Mixer House), „Plava ptica“ (Narodno pozorište, Sombor), „Epske igrice: Zidanje Skadra“ (Hop.La! i Bitef Teatar), „Iskopani sokrat“ (Beogradska filharmonija), „Smrt fašizmu“ (Reflektor teatar), „Pelikan“ (UK Vuk). Film i TV (izbor): „Ravna gora“ (2013), „Tmina“ (2014), „Meč“ (2015), „Tanka je linija“ (2015), „Crna kocka“ (2016), „Ubice moga oca“ (2016), „Žigosani u reketu“ (2018). Zna karate i kapueru.

Impresum

Pozorišna istraživačka produkcija Centra za kulturnu dekontaminaciju Treći ciklus

Centar za kulturnu dekontaminaciju – Centar CZKD

Birčaninova 21, Beograd

Za izdavača: Ana Miljanić

Fotografije: Srđan Veljović

Dizajneri: Marijana Markoska, Dragan Protić, Katarina Popović, Borut Vild

Štampa: Standard 2

2022.

Ovaj program realizovan je u okviru projekta „Raznorodnost u kulturi i aktivizmu“ koji je podržan od strane Delegacije Evropske unije u Srbiji (EU/IPA).

Ova publikacija je producirana uz finansijsku pomoć Evropske unije. Za sadržinu ove publikacije isključivo je odgovoran Centar za kulturnu dekontaminaciju – Centar CZKD i ta sadržina nipošto ne izražava zvanične stavove Evropske unije.

RAZNO₀ROD₀NO₀ST

U KULTURI I AKTIVIZMU

Pozorišna istraživačka produkcija
Centra za kulturnu dekontaminaciju
Treći ciklus

Centar za kulturnu dekontaminaciju – Centar CZKD
Birčaninova 21, Beograd
2022.